

Alyson Gerber

DE
LEUGE
NAARS
CLUB

DE FONTEIN

Hoofdstuk 1

Weatherby

Niemand, en dan bedoel ik echt niemand, verwacht dat ik en Skip de regatta van het noordoostelijke district zullen winnen, vooral niet de jongens met het identieke corpballerige haar in boot nummer 12. Ze zien er precies hetzelfde uit als alle andere mensen in de haven vandaag, alsof ze naar een privéschool gaan.

Ik ga naar een openbare school, en Skip – die mijn buurman is en praktisch mijn oom – ziet er in deze keurige-kraagjes-menigte uit als een rare snijboon met zijn verslapen hoofd en te lange, zandkleurige broek. Skip ging ook ooit naar een privéschool, dus hij weet hoe ze denken, ook al is hij totaal anders dan zij. Hij is het tegenovergestelde van een deftige meneer. Maar ik weet dat het er niet toe doet hoe we eruitzien. We gaan winnen.

De hele stad mag meedoen aan dit event. We hoefden ons een paar maanden geleden alleen maar in

te schrijven. Maar er staat een grote, witte tent voor de HARBOUR CLUB (ALLEEN VOOR LEDEN) en die staat vol met mensen die marineblauwe blazers en parelkettingen dragen, mensen die mosselsoep eten en boterpuntjes met kreeft.

De jongens met coupe corpsbal kijken de hele tijd naar ons en ze lachen dan net een beetje te hard. Mijn wangen branden. Ik voel boosheid in me opborrelen en het lukt me niet langer om stil te blijven. 'Ik weet niet waarom jullie lachen, maar wat ook de reden is, niemand vindt jullie grappig, dus hou gewoon op.'

Een kortere jongen met kastanjebruin haar grijnst, er verschijnen twee grote kuiltjes in zijn wangen. 'Whoa. Relax,' zegt hij plagend. 'We zijn gewoon een beetje lol aan het trappen.'

Ik weet zeker dat ze ons uitlachen, en dat wil ik net tegen hem zeggen als Skip me een reddingsvest in mijn handen duwt. 'Concentreer je op je eigen boot, Ster.' Zijn stem is laag en waarschuwend. 'Dat zijn de jongens van Charles Hunt. Voor hen gelden andere regels. Maar ze zullen niet meer zo hard lachen als we ze verslagen hebben straks. Focus je op het zeilen. We moeten bijna starten.'

Mijn ademhaling wordt rustiger. Alleen al het idee dat ik straks op het water zit, geeft me energie en hoop. Ik kan dit. Ik kan winnen. Meestal word ik nerveus als kinderen me uitlachen, maar zo dicht bij het water voel ik me moedig. Ik zou willen dat ik

me altijd zo voel als wanneer ik zeil.

De eerste keer dat Skip me aanbood om samen met zijn boot te varen, wist ik niet dat er zeilwedstrijden bestonden. Ik dacht dat een regatta een soort kaas was.

Het blijkt dat een regatta een dag is vol zeilraces, net zoiets als een zwemevent. En het blijkt dat ik een natuurtalent zeilen ben, net als mijn vader.

Elke boot heeft vandaag twee mensen aan boord: een schipper en een matroos. De schipper bestuurt de boot. En de matroos, dat ben ik. Ik ben de ogen van de boot. Ik let op onverwachte dingen, en ik ben heel goed in dingen zien die anderen niet opvallen.

In deze regatta nemen allerlei teams het tegen elkaar op. Sommige teams bestaan alleen uit kinderen, sommige alleen uit volwassenen, andere uit beiden, of uit alle genders. Samen met een volwassene varen is niet per se een voordeel. Volwassenen kunnen je vertragen. En ik hoorde iemand zeggen dat een team met alleen kinderen al drie jaar op rij heeft gewonnen.

Ik krijg een stoot adrenaline zodra ik op de boot stap en de controle neem over het voorzeil. Skip neemt zijn plek in bij het grootzeil achterin. Als het tijd is, duwen we onze boot van de kade. Het is een kort stukje varen naar de start.

Er zijn geen vaste startplaatsen, zoals bij een atletiekwedstrijd. Elk team kiest een plek die voor hen het beste werkt. Skip en ik gebruiken deze tijd om onze strategie te bepalen. En we wachten met het in-

nemen van onze plek tot vlak voordat de hoorn schalt.

Mijn hart hamert in mijn borst wanneer het startsein klinkt. We vertrekken.

‘Er komt een grote windvlaag aan,’ roep ik naar Skip, vlak voordat de wind ons bereikt. De zeilen bollen op door de plotselinge windstoot en de boot helt over. Ik begin te hangen: ik houd de touwen vast en ga naar achteren hangen. Ik strek mijn lichaam zo ver mogelijk buitenboord en ik hang net boven het water, zodat we nog sneller zeilen.

Terwijl we over het parcours zigzaggen, let ik op windvlagen, op donkere vlekken in het water die zich verplaatsen als de wind vanaf de kust blaast. ‘Windvlaag vijf bootlengtes verderop,’ roep ik. ‘Het is een lift.’ Dat betekent dat de wind ons dichterbij ons volgende doel brengt, en uiteindelijk dus bij de finish.

Als we de windvlaag bereiken, blijf ik gelijk te hebben, en we versnellen.

Nadat ik al enkele minuten tegen de wind in heb gehangen, beginnen mijn dijbeenspieren en hamstrings te branden. Skip zegt dat mijn uithoudingsvermogen bij het hangen hoger is dan dat van iedereen die hij kent. Als ik er eenmaal goed in zit, heb ik het gevoel dat ik voor altijd kan blijven hangen, vooral omdat ik weet dat het echt verschil maakt als ik mezelf tot het uiterste drijf. Dat is wat ons helpt te winnen.

Net als ik denk dat ik het niet langer volhoud, zie ik hoe een andere matroos een korte pauze neemt waarbij

ze per ongeluk omslaan. Hun boot ligt ondersteboven in het water. Ik haal diep adem en negeer de steken in mijn benen. Ik laat het zoute water in mijn gezicht spatten terwijl we naar ons volgende doel varen.

Het lukt ons om het grootste deel van de race aan kop te zeilen. We moeten nog langs een laatste boei varen als ik zie dat we op ramkoers liggen met de boot naast ons. 'De eikels van Hunt aan stuurboord,' zeg ik.

Er zijn tijdens het zeilen veel manieren waarop je kan valsspelen. Er wordt verwacht dat iedereen zich gedraagt. De sport doet een beroep op je eergevoel. Maar Skip en ik weten allebei dat de eer van sommige mensen zwaarder weegt dan die van anderen. Als de Hunts tegen ons aan varen, maar beweren dat wij op hen zijn gebotst, gelooft iedereen hen en ons niet. Want zij zijn rijk en wij niet.

'We moeten nu vooruit varen en een scherpe bocht maken,' zegt Skip.

'Goeie.' Dan varen we voor hen uit.

Een seconde later telt Skip: 'Drie, twee, één, nú!'

Op nú gaan we beiden naar achteren hangen. We trekken de zijkant van de boot volledig uit het water. Het voelt alsof we gaan kapseizen en mijn maag maakt salto's terwijl we de boot in balans proberen te houden.

'Omhoog!' roept Skip.

Ik glimlach als we allebei naar de andere kant van de boot springen, onder de giek door duiken en onze

zeilen aanpassen. We doen alles synchroon, en zetten geen enkele misstap. Dit is een dans die we uit ons hoofd kennen, maar dan moeilijker, omdat we de pasjes bedenken terwijl we bezig zijn. Het lukt Skip en mij om een haarscherpe bocht te maken en we zijn eerder om de boei heen dan de Hunt-jongens.

Dan neemt de wind toe en ineens gaan we extra snel. Er liggen geen boten voor ons. Ik voel de opwinding als een vuurtje in mezelf ontvlammen. We gaan aan kop. De energie giert kriebelend en springend door mijn lijf, vol hoop, als we als eerste over de finish zeilen.

‘Gewonnen!’ roep ik en ik gooi mijn armen in de lucht.

Skip straalt en grijnst naar me.

Ik heb zo veel plezier. Ik wil dat deze dag nooit eindigt.

En we winnen vandaag elke race.

Als we aangemeerd zijn, heb ik het gevoel dat ik zweef. Zeilen geeft me het gevoel dat alles mogelijk is.

De Hunt-jongens lopen langs ons. Ze sloffen op hun bootschoenen over de pier alsof ze het niet eens meer kunnen opbrengen om hun voeten normaal neer te zetten. Ik hoor de jongste met een kuch zeggen: ‘Sloeber.’

Hij is lomp, denk ik. Maar ik zeg niets. Dat hoeft ook niet. Ik heb gewonnen.

Als ik aan wal stap, begint een vrolijke menigte te klappen en te juichen. ‘Gefeliciteerd!’ roept iemand.

Een blonde vrouw met parels die zo groot zijn als kauwgomballen en een blauw Barbour-jasje loopt op me af en geeft me een ferme handdruk. 'Hoe heb je zo goed leren hangen, Weatherby?'

'Veel oefenen,' zeg ik.

'We konden niet geloven dat je niet eens één keer pauzeerde,' zegt ze vol bewondering. 'Alle andere matrozen, zelfs de volwassenen, stopten soms om even te herstellen, maar jij niet. Het was ongelooflijk om je te zien zeilen. Jij zult later veel bereiken.'

'Dank u wel,' zeg ik. Mijn hart maakt een sprongetje. Het is niet mijn bedoeling om verrast te klinken. Ik weet dat ik goed ben. Maar Skip noemt me altijd Ster en ik dacht eigenlijk dat hij dat deed om me wat zelfvertrouwen te geven, zodat ik zo goed mogelijk zou zeilen. Nu besef ik dat zijn complimenten misschien wel meer betekenen.

Ik voel hoop fladderen in mijn buik terwijl we afscheid nemen en ik met Skip naar de boot loop om hem af te tuigen. Ik kan niet meer ophouden met grijnzen. Ik haal de frisse, nieuwe zeilen waar ik mijn moeder om had gevraagd voor vandaag naar beneden.

We hebben slechts één zak, dus ik stop de zeilen naast de oude, bruinachtige zeilen. Ik wrijf een keer over het stempel op de oude zeilen: een inktafdruk die aangeeft dat de zeilen opgemeten en goedgekeurd zijn voor officiële deelname aan de regatta. Dan kijk ik naar de nieuwe zeilen. Ik grijp ze vast, ineens be-

vangen door angst, en ik frons als ik me realiseer dat daar geen stempel op zit.

Mijn keel voelt droog. Ik keek zo uit naar het op-tuigen van de boot. Ik kon niet wachten om het water op te gaan. Ik heb er niet aan gedacht om de zeilen te laten controleren, en dat had ik wel moeten doen. Maar de stempel is maar een formaliteit. Als de zeilen het juiste formaat hebben, hebben we niet echt vals gespeeld.

Ik begin de zeilen naast elkaar uit te rollen en ik zie meteen dat ze niet hetzelfde zijn.

Alle spieren in mijn lijf spannen zich aan. Van een afstandje heeft niemand dit kunnen zien. Maar van zo dichtbij is duidelijk dat de zeilen die we vandaag hebben gebruikt wat groter zijn. Groot genoeg om ons een voordeel te geven. Groot genoeg om ons te laten winnen. Groot genoeg om ons te diskwalificeren.

Mijn hart bonst in mijn hoofd. 'Skip,' fluister ik en ik wijs. 'De zeilen zijn te groot.' Ik krijg het nauwelijks over mijn lippen.

Hij volgt mijn blik en onmiddellijk betreft zijn gezicht.

Ik krijg een koud gevoel in mijn buik.

Als zijn glazige ogen me aankijken, weet ik precies wat hij denkt. Hetzelfde als ik wat blijf denken: We hebben vals gespeeld.

Ik zie aan hem hoe graag hij nu terug in de tijd was gegaan om dit op te lossen voor ons, voor mij. 'Ze zijn

nauwelijks groter.' Zijn stem is laag. 'Het verandert niet dat we gewonnen hebben. Het verandert niet hoe goed jij hebt gezeild.'

'Ik weet dat het niet onze bedoeling was om vals te spelen, maar dat hebben we wel gedaan,' zeg ik zachtjes.

'Je hebt onbewust een fout gemaakt die heel vaak wordt gemaakt door zeilers,' zegt Skip. 'Zo simpel is het. Daar zit niets achter.'

Ik bijt op mijn lip. Ik wil dit wel van hem aannemen, maar ons familiemantra speelt al door mijn hoofd: *Walkers liegen niet*. 'Ik moet melden wat ik heb gedaan.'

'Ster, zelfs als jij jezelf aangeeft, gelooft de jury misschien niet dat je de illegale zeilen per ongeluk hebt gebruikt.'

Ik slik. Skip heeft gelijk. Ik weet hoe die mensen denken over kinderen als ik, kinderen buiten hun eigen rijke clubje. Ze vinden dat wij er niet bij horen. Maar ik weet dat ze dat fout hebben, en ik wil niet winnen met een leugen. Dan is het geen overwinning. Ik sta op om over de kade te lopen en de waarheid te gaan vertellen. Skip probeert me niet tegen te houden.

Dan verschijnt er uit het niets een lange man met een strohoed met een groen-wit lint eromheen. 'Mevrouw Walker,' zegt hij.

Mijn hart klopt in mijn keel als ik zie dat op zijn blazer het schoolwapen van de Boston School is ge-

borduurd: een schild met een leeuw die een kroon draagt.

Ik wil naar de Boston School sinds ik enkele maanden geleden het dagboek van mijn vader kreeg thuisgestuurd, net nadat Skip en ik ons hadden ingeschreven voor deze regatta en onze namen werden genoemd in de krant. Ik heb hem nooit ontmoet. Peter Graff. Hij verhuisde naar Zwitserland voordat ik werd geboren, en daar stierf hij. Mam heeft het niet graag over pap. Ik weet dat ze zou flippen als ze wist dat zijn dagboek was bezorgd zonder retouradres en met een briefje waarop stond: 'Weatherby, dit is het dagboek van je vader.' Ik weet nog steeds niet wie het heeft opgestuurd. Ik heb gebeld met UPS, FedEx, USPS, zelfs met DHL, maar niemand kon het achterhalen. Ik voel me een beetje schuldig, zoals elke keer dat ik bedenk dat ik dit niet aan mam heb verteld. Maar het is te laat om daar nu nog iets aan te doen.

Mam heeft me wel verteld dat pap naar de Boston School ging. Maar Skip kende hem niet. Ze zaten in heel andere klassen. En uit paps dagboek blijkt duidelijk dat hij geen snob was zoals de Hunt-jongens. Hij was dol op zijn school. De hechte gemeenschap. Het zeilteam. De magische trip naar Hart Isle. De Boston School heeft tegenwoordig zelfs een milieuwetenschapsprogramma, en ik wil later een klimaatwetenschapper worden en helpen bij het redden van de oceaan, ofwel: waar ik het meeste van hou op de

hele wereld. Helaas hebben mam en ik niet genoeg geld voor een privéschool. Ik moet wachten tot ik in de bovenbouw van de middelbare school zit voordat ik me echt met mijn passie kan bezighouden.

‘Indrukwekkende overwinning.’ De ijsblauwe ogen van de lange man kijken me aan en ineens herken ik zijn gezicht. Ik denk dat ik een foto van hem heb gezien op de website van de Boston School.

Ik aarzel. ‘Dank u wel,’ zeg ik ongemakkelijk.

‘Je bent een zeer getalenteerde matroos. Het publiek vond het geweldig om je te zien zeilen. We hebben in lange tijd niemand gezien zoals jij. Zijn je ouders hier? Ik wil met hen en jou praten over een kans,’ zegt hij. ‘Ik ben professor Fairview.’

Zodra ik zijn naam hoor, weet ik wie hij is. ‘U bent het schoolhoofd,’ flap ik eruit.

‘Dat klopt.’ Professor Fairview grijnst. ‘Dat betekent dat je van ons, de Boston School, hebt gehoord?’

‘Natuurlijk,’ zeg ik. ‘Iedereen toch?’

Hij knikt. ‘Welnu, ik heb een anonieme sponsor met een grote passie voor zeilen. Die is geïnteresseerd in het financieren van een studiebeurs voor iemand zoals jij. Mits jij interesse hebt natuurlijk.’

Ik bijt op de binnenkant van mijn mond om niet te schreeuwen: *Ja! Kies mij! Ik heb tieners voor elk vak, behalve gym en iedereen weet dat gym niet telt.* Dit is mijn kans om bij een echt zeilteam te gaan, en om milieuwetenschap te studeren en iets te doen wat pap

deed. En alleen als leerling van Boston School mag je naar Hart Isle, het privé-eiland dat mijn vader heeft bezocht, en dat ik ook wil bezoeken.

‘Maak je geen zorgen om je cijfers,’ zegt professor Fairview vriendelijk. ‘Jij werd vandaag met jouw boot eerste in elke race. Dat is de reden dat we jou willen. Je bent een winnaar. Dat ziet iedereen hier.’

Mijn keel zit dicht. Professor Fairview biedt me een studiebeurs aan, omdat ik deze regatta heb gewonnen. Alleen heb ik niet gewonnen. Ik moet de waarheid vertellen. Ik moet mezelf melden. Maar ik wilde niet valsspelen. Dat gebeurde echt per ongeluk. De races zijn voorbij. Niemand gaat er nu nog achter komen dat onze zeilen te groot waren. Ik blijf denken aan wat Skip zei: dat als we gediskwalificeerd worden, de jury waarschijnlijk niet gelooft dat ik de fout echt per ongeluk heb gemaakt. Ik bewijs daarmee alleen maar dat ik niet thuishoor bij deze regatta of op een school als de Boston School. Maar ik wil gaan, en nu krijg ik die kans.

Het enige wat ik hoeft te doen is liegen en dan kan ik naar de Boston School.

Oorspronkelijke titel: *The Liars Society*

© 2025 Alyson Gerber

Published by Scholastic Press, an imprint of Scholastic Inc.,

Publishers since 1920.

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Anna Sonnemans

Omslagontwerp: Bij Barbara

Illustratie binnenwerk: suzy.p@mail.ru / Adobe Stock

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8119 1

ISBN e-book 978 90 261 8176 4

ISBN audioboek 978 90 261 8245 7

NUR 283